

DUŠIČKOVÝ ZPRAVODAJ

PRO FARNOST JENÍKOV A ZABRUŠANY

*„Naším domovem
je Nekonečno.“
Carlo Acutis*

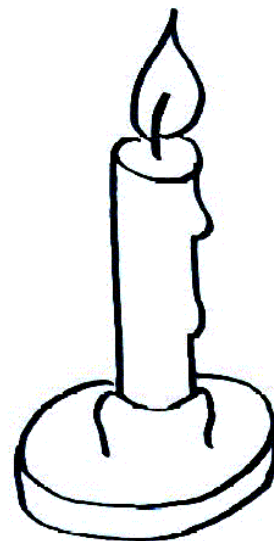
**JENÍKOV OLDŘICHOV LAHOŠŤ HUDCOV
ZABRUŠANY**

Slovo otce Nika

Milí přátelé, všechny vás zdravím v tomto dušičkovém zpravodaji. Za námi jsou různé akce jako tábory, Tynaf, či Moravská pouť, před námi advent a adventní koncerty. Co se týká kostela, přibyla letos další vitráž, tentokrát Panny Marie Bolestné. Díky všem, kteří se o to nějak zasloužili a obci Jeníkov za příspěvek. Nyní se pracuje na obnově kostelních dveří, měly by být hotové do konce listopadu. Také jsme tu měli zloděje, který mám ukradl okapy nad sakristií. V úterý 9. 7. tam ještě večer byly a ve středu ráno už ne. Nevšimli jste si něčeho podezřelého?

Novou vitráž, a doufám že i dveře budete moci obdivovat již ve čtvrtek 4. 12., kdy bude první letošní **adventní koncert**. V 17,30 vystoupí duchcovský sbor. Druhý koncert – gospel night bude v sobotu 13. 12. v 17 hodin.

Nyní je tu čas kdy více myslíme na ty, kteří nás už opustili a možná taky přemýšlíme o konci života. Mohlo by nás to vést k zamyšlení nad naší věčností. Pán Ježíš přišel proto, aby nám otevřel cestu do nebe. Přesto mnozí jdou svou vlastní cestou. V Ježíši Kristu jsme stvořeni k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil.

Zveme vás k modlitbě za naše drahé zesnulé ...

Ve čtvrtek 6. 11. se budeme společně modlit za naše zemřelé. V 16 hodin bude v Jeníkově mše svatá v kapli sv. Anny a po ní se půjdeme pomodlit na hřbitov.

Přijďte si s námi vyrobit adventní věnec

Sejdeme se na 1. adventní neděli 30. 11. od 16 hodin na faře v Jeníkově.

S sebou si vezměte korpus a adventní svíčky. Větvíčky i drobné ozdoby budou nachystané.

Mikuláš

V pátek 5. 12. 2025 navštíví Mikuláš a anděl jeníkovskou farnost. Hodné děti i s rodiči ho můžou potkat v:

Hudcově v 16,00 (u hospody)

Lahošti v 16,30 (u kapličky)

Oldřichově v 18,00 (před hospodou)

Jeníkově v 18,30 (kostel)

Ve čtvrtek 18. 12. od 17 hodin zveme především děti na vánoční odpoledne na faře.

Společně se naladíme na vánoční atmosféru, zahrajeme si hry.

Jednou za měsíc probíhá FARNÍ KAVÁRNA vždy v odpoledních hodinách, je to místo neformálního přátelského setkání. Termín bude vždy vyvěšen na nástěnce. Náplň každé kavárny si určují příchozí, můžeme si např. zazpívat.

Již dříve jsem se zmínil o tom, že naše oblast je mimořádně bohatá na kříže, kapličky a objevují se zde i sochy svatých. Pokud by někdo chtěl v dnešní době postavit např. takový kamenný kříž nebo kapličku, pak to není vůbec levná a jednoduchá záležitost. Ne jinak tomu bylo i v dřívějších dobách. Lidé nestavěli kříže, protože by už nevěděli, co s penězi, ale každé takové místo má svoji historii a je spojeno s konkrétní zkušeností, kterou někdo udělal s Boží blízkostí. Řada těchto staveb je zbudována s úmyslem na poděkování. My už v naší oblasti často netušíme, co stálo za tím, že zde něco takového bylo vybudováno. Často si to s sebou vzaly předchozí generace, anebo to odešlo s odsunem Němců.

Pocházím z Valče a tam např. na Brandíře stojí kříž, o kterém se ví, jak to s ním bylo. Moje babička, tehdy ještě děvče, v době první světové války zůstala doma jen se svojí maminkou a sestrou. Její starší bratři byli postupně bráni na vojnu. Jako poslední byl do války poslán i její bratr Josef Zahradka, který měl ve Valči na Brandíře hospodu. Dlouho ho ponechávali, protože hospodský byl potřeba, ale nakonec došla řada i na něj. Vše zůstalo na jeho manželce. Ta musela převzít starost o hospodářství, hospodu a k tomu ještě o sedm dětí. Není divu, že toho na ni bylo moc. Když už to bylo neúnosné, udělala slib Pánu Bohu, že pokud se jí manžel vrátí z války, postaví na poděkování kříž. Do týdne se dozvěděla, že manžel Josef je zraněn a je v nemocnici ve Vídni. Po doléčení už ho do války znovu neposlali, ale vrátil se domů. Jeho manželka pak slib splnila a nechala na Brandíře postavit kříž.

Proč to všechno píšu? Možná, že se mezi lidmi alespoň trochu tuší snad něco, proč zde některý kříž stojí. Rád bych touto cestou oslovil všechny, kteří by mohli vědět o nějakých věrohodných souvislostech s dalšími posvátnými místy, aby mi je sdělili. Je dobře, aby to vše bylo uchováno i pro budoucí a třeba to přispěje i k tomu, abychom si těchto míst více vážili a možná si u nich i vyprosili další Boží požehnání.

Také sním o tom, aby každý kříž, kaplička či socha svatého měli nějakého svého „patrona“, který se o toto místo víc stará, záleží mu na něm a modlívá se zde. Mělo by být samozřejmostí, že je tam v létě živá květina a občas i zapálená svíce, a to kdykoli jindy během roku. Pokud by se někdo k takovému místu chtěl nasměrovat a mít je na starost, dejte, prosím, vědět, abychom mohli vše nadále tak trochu koordinovat. Díky všem, kdo si těchto posvátných míst váží.

P. Marek Dunda

Mladý programátor svatořečen

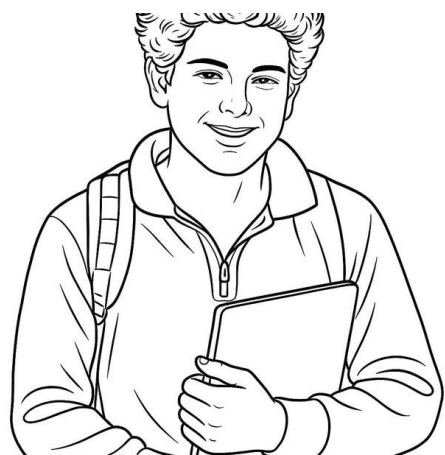
7. září 2025 byl papežem Lvem XIV. na Svatopetrském náměstí ve Vatikánu prohlášen za svatého Carlo Acutis. Jeho svátek připadl na 12. října, den jeho úmrtí, který věřící označují jako narození pro nebe.

Dost překvapující je skutečnost, že mládež, a to i v naší oblasti, zaujal tento nový světec. Je na čase se s ním blíže seznámit.

Tento patnáctiletý Ital přitahoval pozornost už za života – a dnes jeho příběh inspiruje miliony. Mnozí na něm oceňují právě to, jak výjimečně žil obyčejný život.

„Moderní“ kluk

Carlo je patrně prvním svatořečeným, který spočívá v rakvi oblečený v džínách a své oblíbené mikině. Symbolicky tím ukazuje, že svatost se dá žít i uprostřed každodenní reality.

Narodil se roku 1991, vyrůstal převážně v Miláně jako jediný syn zámožných rodičů. Vynikal talentem na informatiku – programoval, tvořil weby, točil videa, hrál hry. Spolupracoval i s Vatikánem na internetových projektech.

Měl blízký vztah s prarodiči, u nichž rád trávil prázdniny. Jako dítě rád pouštěl draky, hrál si v přírodě a měl rád zvířata. Hrával s přáteli fotbal a na playstationu. Ale přinutil se hrát jednou týdně jen jednu hodinu, protože se nechtěl stát

otrokem těchto technologických vymožeností. Chtěl zůstat svobodný.

Syn vede k víře rodiče

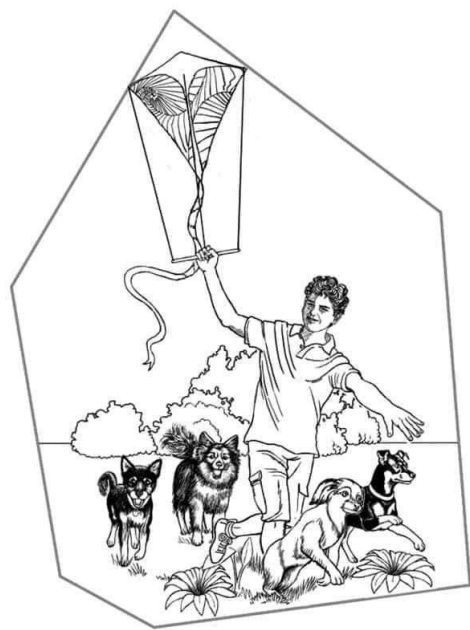
Rodina nebyla praktikujícími katolíky, ale Carlo od malička projevoval zájem o Boží věci, což způsobilo, že se jeho rodiče postupně vrátili k víře. Zatímco jeho vrstevníci hledali smysl života, Carlo už od dětství bral víru vážně – i když jeho rodina prakticky nevěřila. Právě on přivedl rodiče k víře. Jeho maminka Antonie to bez okolků přiznala: „**Carlo určitě nepřišel k víře zásluhou nás rodičů. Mě osobně Carlo zachránil. Byla jsem ve víře negramotná.**“

Odkud tedy? Snad z více pramenů...

Jeho duchovní zralost byla neobvyklá. Kde se vzala? Svou roli sehrála Beata, polská chůva, oddaná papeži Janu Pavlu II. Ale byla v něm také přirozená predispozice k posvátnosti. Ve věku 3 a půl požádal maminku, aby šla do kostela pozdravit Ježíše. V milánských parcích sbíral květiny, které nosil Panně Marii. Chtěl přistoupit k Eucharistii ve věku 7 let místo 10 let. Pravděpodobně také zapůsobily modlitby prababičky, která se denně modlila růženec.

Víra – součást života!

Carlo často říkal, že největším darem lidstvu je Ježíš Kristus. Mrzelo ho, že ho mnozí neznají. Denně chodil na mši, miloval svaté přijímání i svátost smíření. Dokázal dokonale spojit moderní život naší současnosti a hluboký eucharistický život. Carlo se snažil vždy alespoň chvíli adorovat Ježíše v Eucharistii, protože byl přesvědčen, že trávit čas s Ježíšem v Eucharistii vede ke svatosti. Svoje biřmování prožil velmi silně – natolik, že pomáhal s přípravou i dalším.

Měl to jasně srovnáno

Denně se modlil růženec a za víru se nestyděl. Když čelil odporu, zůstával klidný a své postoje obhajoval s vlídností i pevností. Trápilo ho, když někdo žil v rozporu s tím, co považoval za správné:

„Kdyby lidé věděli, jak riskují, když překračují Boží přikázání... více by si dávali pozor a napomínali druhé.“ Modlil se, aby po smrti mohl jít rovnou do nebe, bez nutnosti očistce.

Nepřehlédnutelný...

Ve škole byl oblíbený – ne formálně, ale opravdově. Pomáhal spolužákům, zajímal se o děti z rozvedených rodin i o přistěhovalce. Peníze z kapesného dával chudým – vyhledával je osobně. Lásku k Bohu spojoval s péčí o druhé. Byl skromný a veselý. Říkal: **„Chci být svatý. Ježíši, udělej ze mě takového svatého, jakým mě chceš mít.“**

Chtěl svědčit o tom, co sám poznal

Carlo svědčil o víře všude, kde to šlo. Mnoha lidem pomohl najít cestu ke svátostem nebo víře samotné. Ovlivnil i jednoho imigranta – Inda jménem Rajesh, který pracoval u Acutisových. Znal Carla od jeho čtyř let. Spřátelili se, hráli si spolu a později spolu rozdávali jídlo chudým.

„Budeš šťastnější, když se přiblížíš k Ježíši“

Rajesh vzpomíná: **„Byl hluboce věřící. Vyprávěl mi o Ježíši, o svatých, o Bibli. Já byl hinduista z bráhmanské kasty. Ale on říkal, že budu šťastnější, když se přiblížím k Ježíši.“**

Carlo znal katechismus téměř nazpaměť. Díky němu Rajesh přijal křest – Carlo ho sám připravil i na biřmování.

„Infekční“, nakažlivá víra

„Učil mě, jak důležité je chodit denně na mši, modlit se růženec a usilovat o hrdinské ctnosti,“ říká Rajesh. Carlo mluvil o síle, kterou při biřmování cítil – a Rajesh popisuje, že prožil něco podobného. Carlo svou víru žil přirozeně – v jeho přítomnosti bylo cítit pokoj a světlo. A Rajesh nebyl jediný, na koho tak silně zapůsobil.

Zákeřná nemoc

Carlo častěji mluvil o smrti, nebi i pekle. Netušil ale, jak brzy ho to potká. Když v roce 2006 onemocněl, lékaři si zprvu mysleli, že jde o příušnice. Ukázalo se však, že má akutní leukemii. Stav se rychle zhoršoval. Přijal svátosti pomazání nemocných a eucharistii a zůstal klidný. Maminka a babička byly u něj až do konce. Zemřel 12. října 2006, v předvečer výročí posledního fatimského

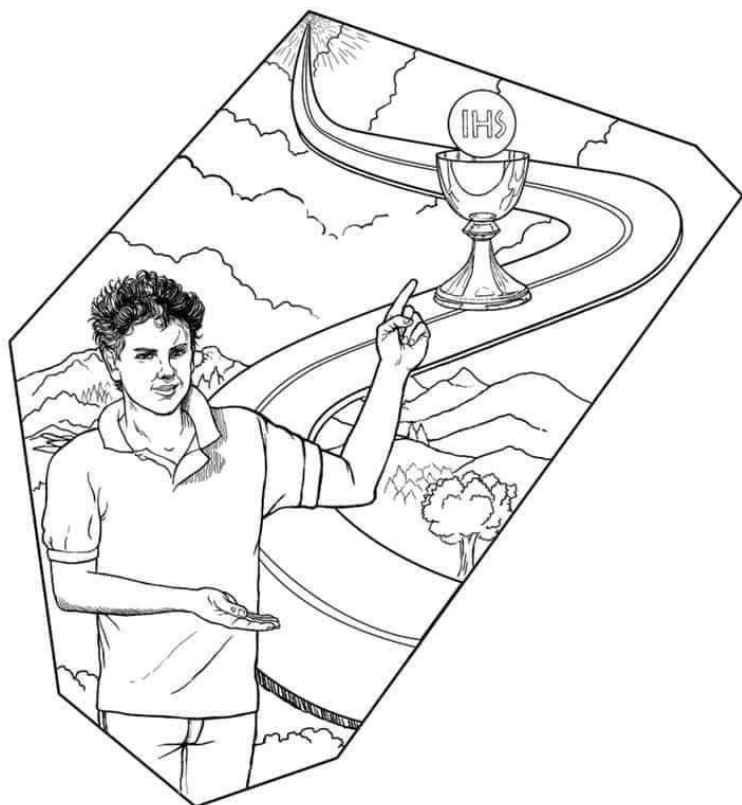
zjevení. V den pohřbu byl kostel i hřbitov plný lidí. Mnozí z těch, kdo přišli, byli bezdomovci, kterým Carlo pomohl, aniž by o tom věděla jeho rodina. Jeho nejoblíbenějším místem na světě bylo Assisi. Dal najevo, že tam by si přál být pohřbený, a rodina s jeho přáním souhlasila.

I zdravotním sestrám utkvěl v paměti

Jedna sestra vzpomíná: „Ptala jsem se ho, jestli má bolesti. Řekl, že se to dá vydržet – a to měl ruce a nohy strašně nateklé.“ Jiná dodává: „Pečovala jsem o něj, ale připadala jsem si, že spíš on dává něco mně...“ A třetí sestra si vybavuje: „Byl vždy veselý. I když trpěl, pokaždé se nejprve usmál, než odpověděl.“

Nechal žít Krista v sobě

Po jeho smrti bylo tělo několik dní vystavené doma v jeho pokoji. Lidé přicházeli a někteří si všimli, že jeho tělo vydávalo vůni lilíí. Ti, kdo ho znali, se ptali: „Co bylo jeho tajemstvím?“ Vyzařovala z něj přítomnost někoho většího – Toho, koho miloval a koho chtěl ukázat druhým.

P. Marek Dunda

Výroky Carla Acutise

*„Naším domovem
je Nekonečno.“
Carlo Acutis*

*"Být vždy spojen s Ježíšem, to je můj
životní program."*

Carlo se snažil vždy alespoň chvilku adorovat Ježíše v Eucharistii, protože byl přesvědčen, že trávit čas s Ježíšem v Eucharistii vede ke svatosti: *„Když se vystavíte slunci, opálíte se. Když ale stojíte před eucharistickým Ježíšem, stanete se svatými.“*

„V Nejsvětější Svátosti je Ježíš přítomen úplně stejně, jako tomu bylo před 2000 lety za dob apoštolů. Tehdy lidé za Ježíšem museli utíkat, dnes však na nás Ježíš čeká v jakémkoliv blízkém kostele. Máme větší štěstí než apoštolové, kteří žili s Ježíšem před 2000 lety. Abychom se s ním setkali, stačí, když vejдем do kostela.“

Pro Carla byla Eucharistie – jak sám řekl *„dálnicí do nebe“* – a také nejmocnějším způsobem, jak se rychle stát svatým.

Často se zpovídal a ujišťoval: *„Stejně jako pro let balonem je třeba odejmout závaží, také duše k tomu, aby se mohla pozvednout k nebi, potřebuje odstranit ze sebe ta malá závaží, lehké hříchy.“*

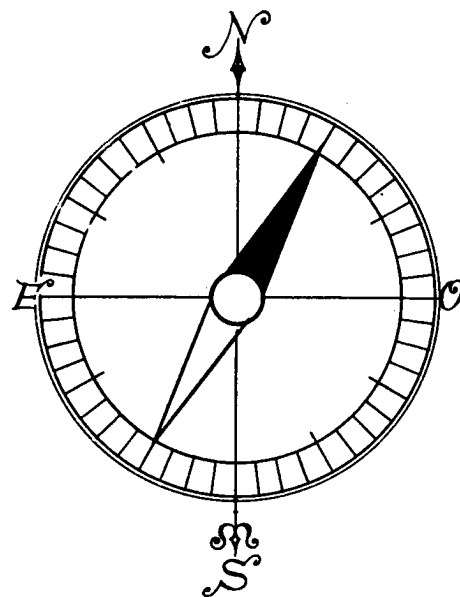
Carlo si často kladl otázku, *čím to, že jsou takové fronty na rockové koncerty a do kin, ale žádné fronty na Ježíše v Eucharistii? Kdyby lidé věděli, o co přichází, byly by kostely přeplněné k prasknutí!*

Byl také hluboce oddán Panně Marii, kterou považoval za svou důvěrnici a každý den se modlil růženec – říkal: *„Maria je jedinou ženou mého života.“*

„Náš cíl musí být nekonečný, ne konečný.“

„Jak dobré je pro člověka vyhrát tisíc bitev, pokud potom není schopen vyhrát sám nad sebou?“

„Najděte Boha a najdete smysl svého života.“

Jak už jsme psali v předchozím zpravodaji, prožíváme letos tzv. Svatý rok, rok milostí. Jedna z takových pěkných aktivit Svatého roku je pout'. Když jsme prožívali Svatý rok 2000, vyrazilo několik kněží pěšky z Vranova do Říma. Na letošní rok zvolili kratší verzi (přece jen už uběhlo 25 let) – 100 km. To už není taková zátěž a dá se to nabídnout i jiným lidem. Nakonec nás bylo téměř 50. Jako výchozí místo bylo zvoleno město Rieti v centru Itálie.

Pout' měla začít v neděli 22. 6. ráno. 3 kněží a jeden laik se proto do Rieti vydali už ve středu, aby připravili trasu. A bylo to třeba. Přece jen v mapách

vypadá situace trochu lépe než ve skutečnosti. Např. jsme zjistili, že jeden úsek trasy je dost frekventovaná vozovka a jedno ubytování také úplně kapacitně nevyhovovalo. Naštěstí se flexibilně podařilo sehnat jiné, dokonce mnohem lepší.

V sobotu dojel zbytek poutníků a v neděli v 6,30 jsme vyrazili směr Řím. První den proběhl bez problémů, i když ke konci už jsme byli celkem unaveni. Spali jsme u jednoho starého kostela (někteří uvnitř).

V pondělí ráno jsme s novým elánem vyrazili dále. Čekalo nás asi 35 km a do cíle jsme měli dojít před 19 hodinou, abychom stihli mši sv. Elán pomalu ubýval, konec v nedohlednu, ale kupodivu jsme se nakonec všichni na mši svaté sešli, a dokonce jsme si společně s Italy

zaspívali dvojjazyčně píseň Madona.

V úterý jsme už putovali do Říma, i když zatím na jeho okraj, do farnosti Prima Porta. Ačkoli nás po cestě čekala komplikace v podobě uzavírky poutní cesty soukromým pozemkem, podařilo se nám s oklikou za pražícího slunce dorazit do cíle po 17 hodině, takže jsme mohli v 18 hodin společně slavit mši sv. Po ní nás čekalo občerstvení – pizza a přípitek.

Ve středu jsme vycházeli ve 4 hodiny, abychom do 9 došli na svatopetrské náměstí na audienci se sv. otcem. Vše dobře klaplo a kolem 9,30 jsme mohli prožívat radostnou atmosféru setkání. Po skončení programu jsme se přesunuli do Nepomucena (papežská kolej pro české a moravské bohoslovce), kde jsme strávili ještě 2 noci.

Ve čtvrtek jsme společně prošli sv. branou a pak byl rozchod, v pátek jsme se sv. otcem slavili slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova a odpoledne jsme se vydali na cestu k domovu.

Pout' byl hluboký zážitek a pokud byste si chtěli přiblížit její atmosféru, na <https://www.youtube.com/watch?v=MloMQLzy4XI&t=1066s> je možné se podívat na půlhodinové video.

o. Nik

Tábor pro děti z Jeníkova a okolí

Hned na začátku prázdnin jsme strávili společně čas na táboře ve Vranově. Celý týden nás provázela postava krále Davida.

A co jsme na táboře zažili? Spoustu her – pohybových, rozvíjejících přemýšlení a vodních, protože celý týden bylo velké vedro. Na přehradu jsme se šli vykoupat dvakrát a mši jsme slavili v bývalé restauraci Štika na pláži také dvakrát. Děti během tábora vyzkoušely nové dovednosti - chodit na chůdách, střílet lukem, rozluštit šifry. Oblíbené bylo vyrábění náramků. Také dětem i vedoucím přibylo nové tričko, společně jsme batikovali. Každý večer jsme také slyšeli promluvu otce Marka a zažili jsme s ním výlet. Navštívili jsme jeho kamaráda a slavili jsme mši svatou v Kozlanech, na místě, kde nechal postavit kříž. Zde jsme také s místními farníky opekli buřty a vyprávěli o Jeníkovu. Každé ráno a večer jsme se modlili, nejvíce zpěvem v rotundě sv. Ondřeje. Poslední den jsme také zhodnotili snažení dětí a práci v týmech. Děti si odnesly drobné odměny. S králem Davidem jsme se seznámili jako s pastýřem, poté jako služebníkem u krále Saula, a nakonec při jeho korunovaci za krále.

katechetka Lucka

Soluňácký misijní týden v Jeníkově 2025

Soluňáci v Jeníkově letos měli svůj týden od úterý 22. do neděle 27. července. Díky jejich pobytu, a také pobytu děvčat, se sloužily bohoslužby v jeníkovském kostele sv. Petra a Pavla, v kapli svaté Anny naproti fary, v kapličce v Želénkách, v Hudcově na náměstí u kříže na místě zbořené kaple sv. Antonína z Padovy, v opravené kapli sv. Jana Nepomuckého ve Štěrbíně, v kostele sv. Šimona a Judy v Zabrušanech a u kapličky na louce v lokalitě zaniklé obce Staré Verneřice. Uspořádal se i tradiční průvod s Božím Tělem v Zabrušanech z kostela na hřbitov. Soluňáci obešli s pozvánkami na bohoslužbu obyvatele obce Hudcov a také Vsechlap, kde zvali na slavnostní žehnání nově postaveného kříže na místě zbořené kaple u dnešního pomníku odboje ve Vsechlapech. Toto žehnání měli ve své režii soluňáci a uskutečnilo se v sobotu 26. července v 15,00 hod. Vyšli průvodem s křížem a korouhvemi z kostela v Zabrušanech a za zpěvu žalmů připutovali průvodem k ozdobenému kříži. Kříž požehnal moderátor FATYMu a duchovní otec soluňáků Marek Dunda. Soluňáci během týdne pomohli prací při přestavbě hospodářské budovy fary. Užili si koupání a výlet na vrchol Oblík (510 m n.m.) v okrese Louny. Vyvrcholením soluňáckého týdne byla nedělní návštěva apoštolského nuncia Okola. Arcibiskup Okolo odsloužil v jeníkovském kostele svatých Petra a Pavla mši svatou, při níž udělil jednu svátost biřmování a 4 první svatá přijímání. V kázání v češtině přítomné věřící povzbudil, že i když nejsme svatí a modlíme se modlitbu Otče náš, Bůh je nám na blízku. Poprvé nuncius Okolo navštívil Jeníkov před rokem dne 28. července. Po letošní návštěvě přislíbil, že by do Jeníkova zavítal i za rok v neděli 2. srpna 2026. Soluňáci i Jeníkov se tedy mohou těšit na další slavnostní událost.

Karel Žák

TYNAF 2025 v Jeníkově

Letos byla tématem TYNAFu (týdne na faře) duchovní cesta podle knihy Drakobijce. V knize je popsán v příběhu hlavního hrdiny Artura duchovní boj s drakem, s neřestmi a také "návod", jak vyhrát – snahou o ctnosti. Děti se při TYNAFu postupně každý den seznámily s jednou neřestí a ctností. Byly to: činnost x lenost; obžerství x střídmost; lakomství x štědrost; hněv x mírnost; pýcha x pokora.

Každý den jsme si také společně uvařili oběd. Ve středu jsme se naučili židovské tance a vyrobili svíčku. Ve čtvrtek jsme si vyrobili papírovou tašku a poté jsme v Lahošti strávili celé odpoledne a zasoutěžili si při olympiádě. Přišly také místní děti a v 17 hodin jsme v kapličky slavili mši svatou. V pátek jsme společně pekli sušenky, hráli pohybové a deskové hry. V sobotu jsme jeli autobusem na Moldavu do Krušných hor, zde jsme se prošli přibližně 7 Km, obdivovali krásu přírody a zájemkyně si vyskočily na balík. Závěr soboty patřil promítání fotek a povídáním o setkání mládeže v Římě, které si pro nás připravila Andrejka. Ze soboty na neděli se konala tradiční přespávačka na faře. V neděli jsme se po snídani vypravili pěšky na mši svatou do Duchcova. Po návratu jsme společně poobědvali a zhodnotili celý TYNAF.

katechetka Lucka

1.11. – slavnost Všech svatých

1. 11. slavíme slavnost Všech svatých. Je to krásný svátek, ve kterém si připomínáme, že tvoříme jedno velké společenství nejen s lidmi, kteří žijí kolem nás, ale i s těmi, kteří nás už opustili na věčnost. Věříme totiž, že život smrtí nekončí, a ti, kteří zde prožili naplněný život s Bohem, jsou s ním nyní v nebi jako svatí. Svatý je ten, kdo vynikal dobrotou, láskou, pokojem a především žil z víry v Boha. Slavnost Všech svatých nás povzbuzuje k tomu, že svatým se může stát každý z nás. Ukazuje nám na nebe, které je plné různých svatých. Každý byl jiný, každý měl jiné dary i nedostatky, ale spojuje je jedno. Všichni svůj život svěřili Bohu. A to je úkol pro každého z nás. Svěřit svůj život do Božích rukou a nechat se Jím vést. Svatí nám v tom pomáhají svou přímluvou. Tato slavnost poukazuje na dobro, které je v každém z nás a čeká až ho budeme „zalévat“, aby mohlo růst. Škoda, že místo toho, abychom se na to soustředili, věnujeme více pozornosti přípravě jiných akcí, které spíše oslavují temnotu. Ale třeba se příští rok někde objeví stezka svatosti a dobra.

Připomínka

V prázdninovém zpravodaji jsme věnovali jako hlavní tématu Halloween. Víte proč? Protože je to věc důležitá a zároveň nebezpečná. Chtěli jsme všechny předem upozornit na riziko, které je s praktikováním halloweenu spojeno. A tak znovu opakujeme, držte od těchto nevhodných zvyků odstup. Více vám vysvětlí náš článek v letním prázdninovém zpravodaji.

„Lidé, bděte.“

Šípková Růženka

"To je ale síla!"

Newton

"Každý odpor je marný."

Ohm

"Ty jsi teda číslo!"

Ludolf

"Něco visí ve vzduchu."

Zeppelin

"Nemáš oheň?"

Prométheus

"O tom nemám ani páru."

James Watt

"Už v tom zase lítám."

Gagarin

"Hlavně to zase nezvorej!"

Přemysl Oráč

"I mistr se někdy utne."

Kat Mydlář

"Jsem z toho na větvi."

Tarzan

"Nedá se svítit. "

František Křížík

"Kostky jsou vrženy."

Rubik

"To je tvrdý oříšek."

Popelka

Vtipy nesmí chybět!!!

Umírající manžel říká manželce: "Slib mi, že až umřu, vezmeš si Karla."

"Vždyť ho nenávidíš."

"Chci, aby trpěl."

Potkají se dvě kamarádky.

První: "Mám super manžela! Nepije, nekouří, nenadává, nepodvádí mě, a dokonce nemá rád fotbal!"

Druhá: "A jak dlouho je v kómatu?"

Táta se ptá Honzíka:

„Honzíku, proč jsi nešel hrát karty s Lízou?“

„A ty bys šel hrát karty s někým, kdo podvádí?“

„To rozhodně ne!“

„Líza taky ne!“

Novopečený host se pohodlně opře na stoličce a optimisticky se ptá: „Tak, pane vrchní, co byste mi doporučil?“ Vrchní se ušklíbne a řekne: „Trpělivost, pane trpělivost, a dobrý žaludek!“

Muž letí na dovolenou nízkonákladovými aerolinkami. Letuška se ho ptá: „Chtěl byste večeri?“ „A jaký máte výběr?“ „Ano nebo ne“.

Povídají si dvě kamarádky: „Statistika je fajn věc, podle ní jsem byla letos u moře.“

Paní uklízečka si stěžuje: „Pracovala jsem a nedostala jsem výplatu, proč?“ „Vaše práce je k nezaplacení.“

Kněz se zeptá odsouzence k smrti na elektrickém křesle: "Máš nějaké poslední přání synu?"

Odsouzenec: "Mám otče. Můžete mě u toho prosím držet za ruku..." :-)

Dušičkový farní zpravodaj vydalo pro **Římskokatolickou farnost Jeníkov** vedenou duchovním správcem P. Mgr. Janem Richterem - otcem Nikem (mobil: 731 402 743; email richterjan@seznam.cz) **společensví FATYM** (farní tým) VRANOV NAD DYJÍ a PŘÍMĚTICE-BÍTOV. Kontaktní adresa: fara Jeníkov 1, PSČ 417 24.

Zpravodaj vyšel v říjnu 2025 v nákladu 1100 výtisků. Příští vydání zpravodaje plánujeme jako vánoční a vyjde, dá-li Bůh, v prosinci 2025. Rozdáváno zdarma do každé domácnosti farnosti (v Jeníkově, Oldřichově, Lahošti a Hudcově a Zabrušanech). **Děkujeme všem, kteří nám jakýmkoliv způsobem pomáhají. Pán Bůh zaplat'!** Vytiskl Tiskový apoštolát FATYMu. Text zpravodaje (a také jeho starší vydání) se nachází i na našich internetových stránkách www.fatym.com.

Číslo účtu jeníkovské farnosti, kam můžete posílat dary na opravy kostela je 184058097/0300

Pro vlastní potřebu.

Internet: <http://www.fatym.com>

Neprodejně